

²⁰Mert valahány ígérete van Istennek, azokra őbenne van az igen, és ezért általa van az ámen is, az Isten dicsőségére általunk. ²¹Aki pedig minket veletek együtt Krisztusban megerősít és felken, Isten az. ²²Ő pecsétjével el is jegyezt minket, és a Lélek zálogát adta szívünkbe.

Kedves Testvéreim!

Pénteken nem sötétültek a felhők, nem voltak földrengések, még árvíz sem. Az időjárás is az évszaknak megfelelően alakult. A világvége elmaradt. Pedig megígérték. Pedig volt, aki nagyon várta. Kínából jött a hír, hogy volt olyan, aki mindenét eladta, mert komolyan azt gondolta 2012. 12. 21-én vége lesz a világnak. És nem lett. Vajon ez az ember hová tette az eszét? Miért hitt egy ilyen jóslatnak, amikor a NASA is megmondta, 2012-ben, a világ vezető tudósai szerint, nem lesz világvége?

Holnap szenteste. A világ most egy másik nagy eseményre figyel. Ezt az ünnepet talán sokkal többen várják, mint a pénteki világvégét, de vajon tudják-e az emberek, hogy mit is várnak valójában?

Advent 4. vasárnapja van. Az adventi időszak, a már nem és a még nem feszültségéről szól. Már nem kell Jézus születésére várnunk, hiszen ő, több mint 2000 évvel ezelőtt megszületett egy betlehem-i istállóban. A még nem, pedig az ő második eljövételére, az ítéletre való érkezésre mutat. Még nem jött el ítélni élőket és holtakat, ahogy az előbb mondtuk a hitvallásban.

De mi van a kettő között? Éljük az életünket, nem törődve sem a múlttal sem a jövővel. Ahogy Horatius mondta: Carpe diem! Él a mának! Használd ki a napot!

Ma a legtöbb ember így él. Kihhasználja nemcsak a napot, de a másikat, sokszor a saját családját, barátait is. Mire kell pl. az egyház? Arra, hogy nyugalmat árasszon, ha bemegyek a templomba, akkor a lelkeket egy kicsit lecsendesítse. A templomok azért ilyenkor, karácsony környékén általában megtelnek. Miért? Mert a karácsonyhoz hozzá tartozik. Hozzá tartozik a templom, a jászol, hozzá tartozik a kis Jézuska, ahogy a fenyőfa, a mézeskalács és a hal. Órákat állunk sorba az üzletekben, hogy a terített asztalon most az is rajt lehessen, ami máskor luxus. Szeretnénk meglepni szeretteinket, ezért nem röstellünk beállni a sorba a könyvesboltnál. Áldozatokat hozunk, pénzt, időt, energiát áldozunk. Kitakarítjuk a lakást, hogy amikor vendégeket fogadunk, minden szépnek, rendezettnek, tisztának látszódjon.

Carpe diem! Használd ki a napot, és mi kihasználjuk az ünnepek előtti idő összes pillanatát. És este fáradtan, de megelégedetten fekszünk majd le. Megvan minden ajándék, a fát sem felejtettem el idén, a lakás tiszta, a sütemény a sütőben. De nem felejtünk-e el mégis valamit?

Van egy másik szállóige is, ami Horatius nevéhez fűződik. És elég furcsa ezt a kettőt egymás mellett olvasni. A carpe diem mellett az ókori költő ezt is mondta: memento mori: azaz emlékezz a halálra. Vagyis, hogy annak tudatában élj, hogy az élet véges. Ez az, amit a mai ember elfelejt. Persze egy-egy ravatalnál megállva elgondolkozunk. Ott a halál az életünkben, de valahol hátulra kerül a sorba. Pedig a kettőt együtt kell szemlélni. A mának élni csak akkor lehet, ha tudatában vagyok annak, hogy bármelyik pillanatban itt lehet a vég.

A héten kétszer álltunk meg a temetőben. Két idős testvérünktől búcsúztunk. Karácsony előtt különösen is nehéz a szeretett hozzátartozó elvesztése. Aki eddig hozzátartozott a hétköznapihoz ugyanúgy, ahogy az ünnepekhez nincsen többé. De tovább lehet-e úgy menni, hogy ami volt megvolt, éljünk a mának, használjuk ki az időt, ne törődjünk azzal, hogy meghalnak körülöttünk az emberek? Nem, nem lehet. Mert feltesszük a kérdést. Miért élünk ezen a földön? Mi a célja az életünknek? Van-e tovább, vagy csak ezek a földi karácsonyok vannak?

Szenteste előtt, még az adventi időben jó végiggondolni: hová tart az életünk? Mit rejteget számunkra az ünnep? Megkapjuk-e a vágyva vágyott ajándékot?

Tegnap a rádióban hallottam egy riportot arról, hogy milyen jó érzés adni. És így karácsonykor is ezt látjuk: az emberek izgalommal teli szemekkel keresik az üzletekben a szeretteiknek szánt legjobb ajándékokat. A meglepetést akarjuk látni a másik arcán. Adni jó – hangzik az adománygyűjtő szlogen. Ady vágya, hogy „milyen jó volna jónak lenni” – legalább ilyenkor teljesülhet.

Az jutott eszembe, hogy én biztos rossz ember vagyok, de én bizony nagyon szeretek ajándékot kapni. A legtöbb esetben jobban szeretek ajándékot kapni, mint adni. Persze, jó dolog az ajándékkészítés, vagy vásárlás izgalma. Az embert jó érzéssel tölti el, hogy meglepi a másikat, de azért ha őszinte akarok lenni, akkor várom, hogy én is kapjak. Az ajándékozás kölcsönös dolog. Nagyon rossz úgy ajándékot adni, hogy én nem adhatok. És ajándékot adni is, amikor én nem kaphatok.

Dani, amikor valaki érkezik hozzánk, általában hoz egy kisautót és a kezébe nyomja az illetőnek. Szeret adni, mert ő maga is kapott. Megkapta a meglátogatottság érzését. Eljöttek hozzá.

A karácsony erről szól, legalábbis erről kellene, hogy szóljon. Isten meglátogatta ezt a világot. Jézus Krisztus megszületett, ő az ajándék, akit elfogadhatunk. De vajon mi viszünk-e egy kisautót a jászolhoz? A bölcsék viszik az ajándékukat.

Amikor Budafokra jöttem, akkor ígéretet tettem a presbitérium tagjainak, hogy meglátogatom őket. Remélem azok, akikhez még nem jutottam el nem sértődtek meg, hiszen az ígéretem még áll, és ha Isten is úgy akarja, akkor el fogok jutni hozzájuk. Mindenesetre, lehetnek olyanok, akik azt gondolják, engem elfelejtett, hozzám már nem is jön.

Amikor mai ígénket, illetve annak előzményét olvastam, eszembe jutott ez az ígéretem. És a közmondás: az ígéret szép szó, ha megtartják úgy jó. A korinthusi gyülekezet szavára tette Pál apostolnál, hogy már egy ideje ígéretet, hogy elmegy hozzájuk, de eddig nem tette meg. Nem ajándékozta meg őket a személyével, pedig várták, elvárták volna. Szerettek volna megajándékozottak lenni. Pál többek között ezért is írja ezt a levelet: bár ő el szeretne menni Korinthusba, de ezt Isten Lelke nem engedi neki. Ugyanakkor ez nem jelenti azt, hogy Pál megszegte volna az ígéretét, hogy hazug lenne. És Pálnak eszébe jut az, hogy ha az ő szavában kételkednek, akkor abban is kételkedhetnek, amit ő hirdet. Hiszen, ha nem teljesítette az ígéretét, akkor mitől lenne igaz mindaz, amit Krisztusról állít. És Pál pontosan ezt írja le.

Isten ígéreti igazak. Miből tudjuk ezt? Pontosán a karácsony csodájából, abból, hogy Jézus Krisztus megszületett. ²⁰*Mert valahány ígérete van Istennek, azokra őbenne van az igen, és ezért általa van az ámen is* Isten ószövetségben adott ígéretei, hogy elküldi az megváltót, aki vezeti majd a népet, aki szabadulást szerez, aki bűnbocsánatot hoz Jézus Krisztusban vált valósággá. Ő az, akiről a próféták jövendöltek, ő az, akiről Keresztelő János beszélt, ezt hallhattuk az oltár előtt felolvasott ígében.

Ha pedig Istennek ez az ígérete beteljesedett, akkor a többi is be fog. Mégpedig az, hogy Jézus visszajön ítélni élőket és holtakat. Hogy vége lesz egyszer ennek a világnak, hogy vége lesz a földi életünknek. De beteljesedhet az az ígérete is Istennek rajtunk, hogy aki Jézusban hisz annak örök élete van, az átmegy a halálból az életre.

A tanítványok, Pál apostol, a Korinthusi gyülekezet várta a világ végét. Eladták mindenüket, és szétosztották. Nem kis adományokat adtak, hanem mindent odaadtak, mert úgy várták Isten ígéretének beteljesedését, hogy Jézus visszajön. Várták, de nem teljesebben be. Jézus késett. Isten nem tartotta meg a szavát?

Ma az emberek nem hisznek. Nem Istenben, hanem egymásnak. Nem hiszünk az ígéretekben, mert sok-sok ígérettel halmoznak el: holtomig, holtáig el nem hagyom. Soha nem bánthatlak, megígérem, hogy jó leszek, ígérem, hogy elmegyek, hogy megteszem, hogy elintézem. És nem történik semmi. Várakozunk. Várjuk az ígéretek teljesülését. És közben már azoknak a szavában sem bízunk, akiknek az ígéretében pedig bízhatnánk.

Az advent arról szól, hogy tudatosítjuk magunkban azt, amit Pál a korinthusiaknak ír: hogy Isten teljesítette ígéretét, Jézusban megváltót küldött a világba. Ugyanakkor még van ígérete Istennek: ezekkel kapcsolatban is adott valamit: egyrészt a szavát adta: az ő ígését, amelyben minden le van írva. A Biblia azért lehet a kezünkbe, hogy tudjunk a mának élni, hogy a carpe diem valósággá lehessen számunkra. Hogy ne a múltba kelljen révedni, és ne a jövőt kelljen kutatni, hanem a memento morit – az élet múlandóságát szemünk előtt tartva a mának élhessünk. A mának élni csak úgy lehet, hogy a célt sosem tévesztjük el a szemünk elől.

Egyszer még általános iskolában rendeztek egy futóversenyt a pápai várkertben. Sokan indultunk, viszont célba mégis kevesebben értünk, mert voltak, akik útközben fogták magukat és leültek egy padra, vagy éppen fél távnál haza mentek, mert onnan közelebb volt, mintha a célból kellett volna hazagyalogolni.

Isten ma szeretne egy ajándékot adni mindenkinek. Egy biztosítékot arra vonatkozóan, hogy a célba nem csak az első helyen beérők kapnak jutalmat. ²¹*Aki pedig minket veletek együtt Krisztusban megerősít és felken, Isten az.* ²²*Ő pecsétjével el is jegyezt minket, és a Lélek zálogát adta szívünkbe.* – írja Pál. Isten a Lélekkel szeretne megajándékozni, a saját lelkével, meg szeretne erősíteni mindannyiunkat, hogy bízhatunk ígéretében. Nem marad el a világvége. Meg lesz tartva, de egyenlőre, kapunk még kegyelmi időt, azért, hogy megmenekülhessünk. Jön az Úr, ma, vagy holnap, vagy holnapután. Nem késik, várjuk őt úgy, hogy minden egyes napunkon átéljük a karácsonyt, hogy Isten belépett az életünkbe. Merjünk megajándékozottak lenni.